

faar, Svin eller at sige: Hingste, Hopper, Tyre, Køer, Kvier, Orner, Søer, Moderfaar, Bæddere o. s. v. En af Delene maa man konfident sige. Nu kan det formodentlig siges, men jeg tror ikke, at den ærede Minister vil sige det: Ja, det er fordi disse Klasser indtage en saa underordnet Rolle i vort hele Husdyrbrug, at man ikke tager det saa nøie; de spille ikke en saadan Rolle som f. Ex. Hestene, som man har specificeret; det vil den ærede Minister imidlertid ikke sige, thi han veed bedre, antager jeg, end nogen Anden, at vor Svineavl er langt vigtigere end vor Hesteavl, at der udføres for mange Gange flere Millioner Kroner af Svin end af Heste. Jeg veed derfor ikke, hvorfor der skal være denne forunderlige Afstillelse, hvorefter man nævner visse Klasser med Artsnavne og stiller andre ad. Som sagt, skal der være Tale om at bruge Ministerens Udtryk om at røre sammen, saa tror jeg dog næsten, at man vil sige, at det ikke er Flertalsforslaget, der har vort sammen. — Jeg skal imidlertid lade denne mere sproglige Side af Sagen hvile for at komme til den reelle. Jeg skal, forsaavidt det er mig muligt, ikke komme med Gjentagelsen af hvad jeg allerede har udtalt overfor det ærede Medlem, der har stillet Underændringsforslag, men jeg kan dog ikke lade være at gøre den ærede Minister opmærksom paa, at det er et forunderligt Formynderskab, der her paa et enkelt Punkt skal dekretes overfor Landbosforeningerne. Man giver dem fuld Frihed til at præmiere alle andre Dyr, saaledes som og efter de Normer, de finde for godt, men for Hingstenes og Tyrenes Vedkommende kommer man med formyndragtige, høist indstrænkende Bestemmelser. Det er forunderligt overfor Foreninger, som Ministeren vil betro saa store Midler, hans Lovforslag vil betro dem indtil 100,000 Kr. hvoraf mindst Halvdelen skal uddeles til Præmier, den resterende Del til andre Foranstaltninger, der sigte til Husdyravlens Fremme, og den synes efter Lovforslaget væsentlig at være overladt til disse Landbosforeningers eget Godtykke. I alt Fald findes der i Lovforslaget Bestemmelser om, at Indenrigsministeriet vil have Indberetning om, hvorledes de ville anvende den Del af de 100,000 Kr., som skulle anvendes til Præmier. Der forlanges ogsaa Regnskabsafleggelse for, hvorledes de ere anvendte, men noget Egnende forlanges slet ikke for den resterende Del af de 100,000 Kr. Der vises altsaa Landbosforeningerne en ganske overordentlig Tillid, og jeg tror med fuld Føie og fuld Ret. Der er iøvrigt ogsaa et Stykke, der viser

dette specielle Forhold, nemlig det sidste Stykke i § 1, der siger: „De nærmere Regler for Præmieuddelingen bestemmes forøvrigt af Foreningen selv“. Ogsaa i saa Henseende har man altsaa vist Landbosforeningerne Tillid. Men naar man viser dem saa stor Tillid, hvorfor i al Verden skal der saa være et Punkt, hvor baade Indenrigsministeriet og Thinget skulde tro, at der kunde man bestemme Alt forud langt bedre, end Landbosforeningerne kunne det i Genhold til de stedlig givne Forhold? Det kan jo nemlig ikke nægtes, at medens det vel kan være rigtigt, at man et enkelt Sted kun præmierer Hingste i bestemte Aldre, ja maaste i den i Lovforslaget bestemte Alder, saa er der dog mange Steder, hvor de stedlige Forhold ligefrem nødvendiggjøre, at Landbosforeningerne, hvis de skulle tage Hensyn til Egnens Tarv, og hvis de overhovedet ville opfylde deres Formaal, maa præmiere Hingste i andre Aldre. Vi vide ogsaa, at det faktisk er Tilfældet, hvad jeg tidligere har tilladt mig at udtale, og min ærede Kollega derovre (Naben) udtalte jo ogsaa selv i Gaar, at det finder Sted i stort Maal. Men naar Erfaringen viser dette, skal man saa paa dette enkelte Punkt give Foreningerne en saadan Indstrækning, sætte dem under et saadant Formynderskab, samtidigt med at man dog viser dem en, som jeg tror, fuldt berettiget Tillid? Jeg kan derfor ikke Andet end i Modfætning til den høitærede Minister paa det Indstændigste anbefale det af Udvalget stillede Ændringsforslag til Vedtagelse. Jeg er overbevist om, at det rammer det Rette og det Rigtige, og det har en god Grund at staa paa, Husdyrloven af 1852, saa at der ikke er Tale om, at det her er nye og uprøvede Principer, som vi skulle give os i Kast med. — Jeg skal ikke forbyde mig i adskillige af den ærede Ministers Udtalelser, idet de efter min Opfattelse angik meget smaa Ting, som ikke have en saadan Betydning, at jeg derfor tør lægge mere Vægt paa ærede Medlemmers Tid end høist nødvendig.

Endnu havde i Gaar det 7de kongevalgte Medlem (Kasmussen) Ordet, og han sluttede sig med nogle Bemærkninger til den ærede Forslagsstiller af Underændringsforslaget (Naben). Det behøver jeg ikke at komme nærmere ind paa, da dette Punkt nu er mere end tilstrækkelig drøftet, og naar han fremdeles fremdrog Usfælsigheden af, at hele Rødgæfætningen kunde præmieres, saa behøver jeg heller ikke at indlade mig herpaa. Jeg tror nemlig ikke, at jeg tager Feil i, at dette allerede blev besvaret i Gaar af den ærede Indenrigsminister, og til dette Svar kan jeg slutte mig. — Endelig havde det